

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Η"

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

[Έκ τῶν σημειώσεών μου]

ΝΕΑΝΙΑΣ Ἀμφισσεύς ἔλαχε κλήρου ὑποχρεωτικοῦ καὶ τὴν 14ην Ἰουλίου 1864, ἐγκαταλιπὼν τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του, προθύμως κατετάσσετο στρατιώτης εἰς τὸ πεζικόν, κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν πόθων ἐκείνων, ὑφ' ὧν κυριεύεται πᾶς νέος. Ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ προθυμία του ἐξετιμῆθησαν ἐν ἀρχῇ· μετὰ ἐν ἔτος ἐγένετο δεκανεὺς καὶ ἐν ἔτει 1866 ἀπέδειξεν, ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις προτερήμασιν ἡ γενναϊότης δὲν ἦτο ξένη αὐτῷ. Δέκα ἐννέα λησταὶ εἶχον εἰσέλθει εἰς Λαμίαν τὴν 6 Δεκεμβρίου 1866 καὶ ἠχμαλώτισαν τὸν ἀστυνόμον· ὁ νεαρὸς δεκανεὺς ἐφορμᾷ, φονεύει τὸν ἀρχιληστήν Διπλαλέξην καὶ ἀπολυτρώνει τὸν αἰχμάλωτον· τῇ προτάσει τοῦ τότε ἀρχηγοῦ Φθιώτιδος Σ. Σούτσου τηλεγραφικῶς προβιβάζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου εἰς τὸν βαθμὸν λοχίου ὁ τολμητῆρας δεκανεὺς.

Ἐκρήγνυται ἡ ἐπανάστασις τῆς Κρήτης καὶ ὁ γενναῖος λοχίας, φρονῶν, ὅτι ὁ στρατιώτης δὲν ἔχει τὴν ἀποστολὴν νὰ φθισιᾷ ἐντὸς καφενειῶν, τρέχει καὶ μάχεται καρτερικῶς ἐπὶ 14 μῆνας ὑπὸ τοὺς κ. κ. Ζιμβρακάκην καὶ Κορωναῖον, ὑποστὰς παντοίας στερήσεις καὶ διακριθεὶς πάντοτε.

Ὅταν δὲ τὸ ἀτιμωτικὸν πρωτόκολλον (Ἰανουάριος 1869) ἐπνίξε τὴν ἐπανάστασιν, ὁ λοχίας ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του.

Τὴν 31ην Μαΐου 1870, ὀλόκληρον συμμορίαν ληστῶν, — τὴν τοῦ Μπαμπούκου μετὰ ἐξ ἄλλων — συλλαμβάνει ἐν

Βονίτση, ὁ δὲ ταγματάρχης αὐτοῦ κ. Μακρῆς, ἐκτιμῶν τὴν ἀνδρείαν τοῦ λοχίου, δωρεῖται αὐτῷ δύο ἀργυρᾶ πιστόλια, — κειμήλια τοῦ 1821. Μετὰ 15 ἡμέρας ἐν τῷ λιμένι Βονίτσης, πληροφορηθεῖς, ὅτι ἐντὸς πλοίου κρύπτονται δύο λησταὶ διάσημοι, — οἱ ἀδελφοὶ Φερεντιναῖοι, — δὲν διστάζει νὰ μεταβῆ καὶ τοὺς συλλάβῃ. Ὁ Δ. Γρίβας, βουλευτὴς τότε, ἀμείβων τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἀσπάζεται δημοσίως τὸν διώκτην τῆς ληστρικῆς μάστιγος καὶ ἐκ τῆς Βονίτσης. Ἄλλ' ὁ γενναῖος λοχίας δὲν εἶναι περιορισμένων ἰδεῶν ἄνθρωπος· εἶναι κοσμοπολίτης καὶ εὐγνώμων. Ἀκούει, ὅτι ἡ Γαλλία ἔχει ἀγῶνα· γνωρίζει, ὅτι ἡ Ἑλλάς ὀφείλει εὐγνωμοσύνην εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο καί, θυσιάζων θέσιν, βαθμόν, πατρίδα, πᾶν ὅ,τι προσφιλές, κατατάσσεται μετὰ Ἑλλήνων ἐθελοντῶν εἰς τὸ πρῶτον Παρισινὸν σῶμα τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν. Παρευρίσκεται εἰς τὰς μάχας τοῦ Ὁρλεάνς, τοῦ Ἀλασὸν καὶ τοῦ Πατέ. Ἐκτελεῖ δὲ τὸ καθήκον ἐπὶ ἐννέα μῆνας γενναίως καὶ τιμίως, ὡς μαρτυροῦσι τὰ εἰς χεῖράς του πιστοποιητικὰ καὶ εὐχαριστήρια. Λήξαντος τοῦ ἀγῶνος ἐπανέρχεται καὶ αὐθις εἰς τὴν θέσιν τοῦ λοχίου, ἀναμμένων τὸν εὐθετον χρόνον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀνδρείαν καὶ πεῖραν του ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ πατρίδος.

Κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, παρατηρεῖ ὅτι οἱ λογαριασμοὶ τοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ του δὲν ἦσαν τακτικοί· οἱ στρατιῶται παρεπονοῦντο. Εἰς τὰ βιβλία ἐσημειοῦτο ἡ δαπάνη τοῦ ἄρτου, ἀλλ' ὁ διδόμενος ἄρτος δὲν ἦτο ὁ κεκανονισμένος Ὁ λοχίας μετὰ παρησίας καταγγέλλει τὸν ἀνώτερον αὐτοῦ ἐπὶ καταχρήσει. Ἐλπίζει, ὅτι ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου ἀποκαλυφθήσεται ἡ ἀλήθεια· ἀλλ' ἔδει νὰ καθαιρεθῆ ἢ ὁ ἀξιωματικὸς ἢ ὁ λοχίας. Τὸ Ἵπουργεῖον, ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ στρατοδικεῖον, ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ καί, ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει αὐτοῦ ἐπὶ συκοφαντίᾳ, καθαιρεῖ τὸν λοχίαν, ἐν ᾧ πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ ἀδικήματος τῆς συκοφαντίας κατ' ἀνωτέρου μόνον τὸ στρατοδικεῖον ἦτο ἀρμόδιον. Δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ὑποστηρίξωμεν, ἂν ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο ἐνοχος ἢ ἀθῶος· ἀλλὰ

βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ Ἰπουργεῖον ἀναρμοδίως ἐδίκασε καὶ τὸ πολὺ, πολὺ ὁ λογίας ἐν γνώσει δὲν ἀπέδωκε πρᾶξιν ἀξιόποινον· δὲν ὑπῆρχον ἐπομένως τὰ στοιχεῖα τῆς συκοφαντίας.

Ἄλλὰ «τὸ μεγάλο ἴψαρι τρώγει τὸ μικρό»! Ὁ ἐνάρετος καὶ γενναῖος ὑπαξιωματικὸς ὑποβιβάζεται εἰς στρατιώτην ἀπλοῦν! . . . Ζητεῖ νὰ παραιτηθῆ, ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς πατρίδος τοῦ κρατοῦσιν αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις του.

Ἰπὸ τὰς δυστυχεῖς ταύτας περιστάσεις εἶδομεν ἡμέραν τινά, — κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1877, — στρατιώτην ἰστάμενον ἐν τινι σκοπιᾷ τῶν ἐν Χαλκίδι εἰρικτῶν, χαιρετῶντα τινὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρων του, — ὃν ἄλλοτε, ἤτο πρὶν ἢ τιμωρηθῆ ἕνεκα τῆς ἀρετῆς του, — εἶχε κατώτερον. Ἐκ τῆς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σκοποῦ ἐξωγραφισμένης λύπης, μελαγχολίας καὶ ἀηδίας τοῦ κόσμου λαβόντες τὴν περιέργειαν, ἠρωτήσαμεν τίς ἀρά γε νὰ ἦτο ὁ εὐσταλῆς ἐκεῖνος στρατιώτης! Τότε ἐμάθαμεν τὸ ζωντανὸν δράμα τοῦ βίου του . . .

Αἱ χαρασσόμενάι αὐταὶ λέξεις ἄς χρησιμεύσωσιν ὡς ἀμυδρὰ ἱκανοποίησίς του.

Ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος τοῦ Β'. Συντάγματος ἐκαλεῖτο Παναγιώτης Ἀγγελόγιαννος.

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

*
Ἄν ἦσαι ταχύς εἰς τὸ φαγητὸν καὶ βραδύς εἰς τὸν δρόμον, τρῶγε διὰ τῶν ποδῶν σου καὶ τρέχε διὰ τοῦ στόματος.

*
Τόσον ἦτο φιλάργυρος ὁ Ἑρμῶν, ὥστε, ἰδὼν καθ' ὕπνιν ὅτι ἔκαμε δαπάνην, ἀπηγγονίσθη ἐκ τῆς λύπης του.

*
Ὁ φθόνος εἶνε κάκιστος. Ἐχει ὅμως καὶ τι καλόν· διότι τήκει τὰ ἔμματα καὶ τὴν καρδίαν τῶν φθονερῶν.

*
Ὁ ψάλλης Σιμούλας ἐρόνευσεν ὅλους τοὺς γείτονάς του ψάλλον δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἐκτὸς ἐνός — τοῦ Ὠριγένους, ὅστις ὅμως ἦτο κωφός.